

Lale Bahçesi 10

– AliKemal · 29 Şubat 2016

Sinem uyandıktan sonra elini yüzünü yıkamış, kurulamış olarak geldi, "uyuya kalmışım,"diyerek masaya, Çiğdem'in yanına ilişti. "Sen hep oturdun mu böyle?"

Çiğdem, soğuk, "oturdum, oturduğum yerde uyukladım, babamı dolaştım," diye cevap verdi.

Sinem, heyecanlı, "nasıl babamın durumu?" diye atıldı.

Çiğdem, üzgün, "Komada işte..." diye mırıldandı. "Ben bir eve varıp geleceğim. Telaşla çıktık, cam, kapı açık mı bir bakıp, ortalığı toparlayım. Sen buralara mukayyet olabilecek misin? Nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim, iyiyim... Burada yapacağım ne var ki?"

"Pek bişi yok. Ablam bişi isterse onu yaparsın. Hemşire, doktor bişi isterse onu yaparsın. Başka ne olsun?"

"İyi madem, dururum ben."

Çiğdem, derin bir uyku sürdürmekte olan Lale'nin başucuna gitti, onun yastığı altına usulca elini sokarak Metin'in oraya bıraktığı paralardan bir banknotu alarak, odadan çıkıp gitti.

*

İsmail, çoktan beridir ana caddeden ayrılmış, bir o sokağa, bir öteki sokağa saparak ilerliyordu. Onu gören herhangi birisi, telaşlı ve şüpheli hareketlerine bakarak bir suçlu olduğunu kolayca anlayabilirdi. Sonunda geldiği yer Lale Bahçesinin arka cephesindeki sokak oldu. Bahçe ile sokak arasında kerpiçten yüksek bir duvar vardı. Duvarın önünde hiç duraklamadan yürüyerek, hemen bitişikteki apartmanın dış kapısına yöneldi. Kapıyı ittirip açarak içeri daldı. Aynı apartmanın bodrum katını geçerek arka taraftaki ışıklandırmaya geldi. Işıklıandırmayla Lale Bahçesi arasındaki duvar bir metre ya vardı, ya yoktu, uzandı, bahçedeki evlerine doğru dikkatle bakınmaya başladı.

Çocukluğundan itibaren eve babasına görünmeden girmek için kullandığı bir yolu bu, evin arkasına dolanmamış birinin kontrol edemeyeceği bir konumdaydı; nitekim görünürde kimsenin olmadığını gören İsmail, duvarı aşarak Lale bahçesine geçti.

*

Yan duvara paralel bir su arkını yabancı otlar sarmıştı; hemen arkın içine geçip çömeldi. Ark boyunca çömelik vaziyette ilerleyerek evlerinin düz bir duvardan ibaret sırt cephesine ulaştı. Arktan çıkarak evlerinin hemen yan tarafındaki bir başka apartmanın ışıklandırmasına geçti. Hiç duralamadan apartmanın merdivenlerinden çıkarak ikinci kat merdiven aydınlatmasına ait küçük pencereyi açıp kendi evlerini oradan da iyice gözledi. Evde ya da avluda hiç kimsenin bulunmadığına emin olarak, merdivenleri geri indi, apartmandan çıktı. Lale bahçesine geçerek koşar adımlarla evin önüne dolandı, kendi kaldığı odanın bitişigindeki depo olarak kullanılan odaya girdi. Kapısını içeriden sürgüledi. Hiç kimseye görünmeden geldiği bu karanlık odada rahat bir nefes alarak, rafların arasında bulunan bir boşluğa sinerek oturdu. Buraya gelmiş olmasının tek sebebi, gidecek başka hiçbir yeri olmamasındandı.

*

Lacivertli beyazlı bir polis arabasındaki görevliler devriye gezdikleri cadde boyunca gelen bir ticari taksinin Lale bahçesindeki evin önünde durarak on yedi yaşlarında genç bir bayan yolcuyla indirdiğini görünce hızla taksiye yanaştılar. Polis aracının önünde oturan polis memuru inerek genç kıza müdahale etti. "Durun bakalım!" Aynı polis, "Sen devam et kardeşim!" diyerek taksiciyi yolladı. Tekrar kıza yönelerek, "bu eve mi geldin?" diye sordu.

Polis memurunu, "Evet," diye yanıtlayan genç kız Çiğdem'di. "Bu ev bizim de... Adım Çiğdem, bu evin kızım."

Polis memuru, "tamam," dedi, "nüfus cüzdanınızı bir göreyim!" Kızın çantasından çıkartıp verdiği nüfus kağıdını inceledi. "Çiğdem Köseabdi!" Tekrar, "tamam," dedi. "Bekle," diye ekleyerek polis aracının arkasında arkada oturan diğer görevlinin yanına gitti. Adama, "Kız bu komiserim," dedi.

Komiser de indi araçtan, Çiğdem'in yanına giderek, "cep telefonunu ver!" diye emretti.

Çiğdem'i korku sarmalamıştı. Eli ayağı dolaşarak çantasında bulduğu cep telefonunu adama teslim etti.

Komiser kendi cep telefonundaki bir numarayı tuşladı. Diğer elinde tuttuğu Çiğdem'e ait telefon çalmaya başladı. Her iki telefonu da kapatıp, "bizimle geliyorsun!" diyerek kolundan çektiştirerek götürdüğü Çiğdem'i arabanın arkasına soktu, geçti, kendisi de yanına oturdu.

Çiğdem, "beni niye götürüyorsunuz? Ben bir şey yapmadım!" diyerek mızızlanmaya başlamıştı.

Diğer polis memuru da öndeki yerine oturur oturmaz araç oradan hızla uzaklaştı.

*

Yoğun bakım ünitesindeki Kazım Köseabdi'yi bir öksürük krizi tutmuştu. Normal bir insanın öksürmesinden farklı, sessiz bir fokurdamaı andırıyordu öksürüğü; hemşirelerden onun durumunu fark eden biri, heyecanlanarak, "iç kanama!" diye seslenerek oturduğu yerden fırladı, hastanın başına koşturdu. Kazım'ın ağzından kan gelmekte, ağız boşluğunda biriken kan soluk almasını güçleştirerek o fokurtulu öksürükleri yaratmaktaydı. Hemşire hemen yastık kullanarak adamın omuzlarını ve başını yükseltti. Öksürüğün yerini birden bire kusma öğürtüleri almaya başladı. Hemşire yatağın ayak ucundaki kolu çevirerek yatağı iyice yükseltti, kusma öğürtüleri de durdu. Adamın ağız kenarlarına bulaşan salyalarını iyice temizledi. Geçti, yatağın kolunu çevirerek tekrar eski haline getirdi. Başının altındaki yastıkları aldıktan sonra biraz zorlanarak adamı yan döndürdü, havanın ciğerlere rahatça girdiğini kontrol etti. Tıbbi müdahaleyi gerçekleştirecek olan beyin cerrahına ulaşmak için hemen telefonun başına geçti.

*

Lale, gördüğü kötü bir rüyanın etkisinde, ter içinde uyandı.

Sinem, hemen onun başına koşturdu. "Uyandın mı, abla?" diye sorarak eğildi, onun yanaklarından öptü. Şaşırarak, "ne bu ter, böyle?" deyip, ablasının terlerini eliyle de kontrol etti. Dolaptan bir havlu alarak geldi, onun terlerini kurulamaya başladı.

Lale bir bardak su istedi ondan, getirdi, içirmeye çalışırken bardağı eline alan Lale suyu dikip içti. "Kötü bir rüya gördüm," dedi. Kardeşinin, anlatması için meraklı bekleliğini görerek anlatmaya başladı. "Bizim Lale bahçesinin orta yerinde çırılçıplaktım...gece, ortalık zifiri karanlıktı, bir de kar yağmakta ki, lapa lapa... çok soğuk, ıslanıyorum ve üşüyorum...üşümekten zangır zangır titriyorum, dişlerim birbirine çarpıyor,öyle yani..."

Sinem tutamadı kendini, "madem öyle, niye terledin?" diye sordu.

Lale, "ne bileyim ben," diyerek anlatmayı sürdürdü. "bahçenin çevresindeki apartmanların hepsinin pencereleri açılmış, her pencereden bellerine kadar insanlar Sarkmış, bana bakıp bakıp gülüyorlar... Ben de utancımın ellerimle ayıp yerlerimi kapatmaya çabalıyorum ve saklanacak bir yer bakıyorum habire...Ben böyle çırpındıkça da apartmanlardakiler daha bir gülmekteler. Baktım olmayacak yere çöküp ikiye katlanarak, öyle saklıyorum ayıp yerlerimi...Başlıyorum ağlamaya... Birden, o apartmanlarla aramda daha bir çok apartman çıkıyor ortaya, etrafımı sarıyor... Her apartmandan ayrı renkte bir ışık akıyor üstüme... Ellerimle çıplaklığımı örtmeye çalışarak koşuyorum o yeni apartmanların her birine, her birinden içeri girdikçe karşıma İsmail dikilmekte... Onu görüp gerisin geriye kaçmak istedikçe elindeki bir kamçıyı bana doğru sallamakta, kamçıda gelip boynuma dolanmakta, beni boğmaya çalışmakta...Her birine elimi atıp da boynumdan çözmeye çabaladıkça da, elimle tuttuğumun kamçı değil de onun aleti olduğunu fark etmekteyim."

Sinem, bir kez daha sabırsızlıkla, "aleti mi?" diye sordu.

Lale kızsız da aletin ne olduğunu onun anlayabileceği biçimde anlattıktan sonra rüyayı yeniden anlatmaya başladı. " Kaçıyorum, kurtulmak için bir başka apartmana giriyorum, hemen gene aynı şeyi yaşıyorum. Bütün bu kamçılı İsmail'ler bir araya gelerek beni zorlayarak bir dar deliğe doğru sürmeye başlıyorlar. O delikten içeri sokmaya çalışıyorlar... Çaresiz, o delikten atlıyorum... Delik hem dar, hem alçak olarak beliriyor ve sığmıyorum... Delikten kızgın kıvılcıklar sıçramakta... Dar delikten içeri bakıyorum. 'Aman yarabbi!...' Çok derin bir kuyu olduğunu anlıyorum. Kuyunun içinde akkor olmuş ateşler fokurdayarak kaynayıp durmakta. Alevler dil dil, çatal çatal dönenmekte... Kamçılı İsmail'ler beni bu dar delikten ateş kuyusuna itirmek istiyorlar. Birden... Uçmaya başlıyorum... Kollarımı kanat gibi çırpıp çırpıp, yavaş yavaş uçuyorum. Ayağım birden yerden kesiliyor. Apartmanların hepsi ayaklarının altında. Ama çok yükseklerde de çıkamamaktayım... Ancak apartmanların çatıları hizasına... Aşağıdaki pencerelerden bakanların herbirinin ağzında yılanların çatal dilleri olur ya, aynı onlar gibi diller... Binlerce göz, her biri zehirli bir böcek gibi, pır pır yanıp sönmekte... O gözlerin mermi gibi bakışları üstüme mihlanmakta... Alttan yılan dilleri uzanmakta. Daha yükseğe uçamıyorum bir türlü...Sonra o renk renk diller birer yılan olup bacalarına dolanmaya, beline dolanmaya, beni aşağı çekmeye başladılar... Aşağı inmekteyim. Bağırarak istemekteyim ama, sesi çıkmamakta...

Sinem, rüyadan pek bir şey anlamamıştı. Gene de, "korkunç bir rüya görmüşün kız abla!" dedi. "Bu körolasınca, işini gücünü bırakıp sana düşmanlık edecek herhal!"

*

"Nasıl bir kişilik bu, aman Allah'ım!"

Dilber, babasını tam on yedi yerinden bıçaklayarak öldürmeye teşebbüs etmiş bir caninin, müthiş bir soğukkanlılıkla onunla neşeli, mutlu bir aşk gecesi yaşamış olmasını anlayamıyordu.

Geceyi, büyük bir risk altında yaşadığını aklının ucundan bile geçirmemişti. "Ya tahrik olacağı bir sürtüşme yaşasaydık?" Bu soruyu kendi kendine her soruşunda, tüyleri diken diken oluyordu.

Geceyi böylelikle atlatmış olmanın kendisi için önemli bir şans olduğunu düşünerek avunuyordu.

Sincan Emniyet Amirliğinde küçükçe bir odanın ortasındaki masanın bir kıyısında oturtulmuş Dilber'i sorgulamakla görevlendirilmiş olan sivil polis, ona, sabahtan beri defalarca sorulmuş soruları yeniden

soruyordu.

"Konservatuar okuyan, senin gibi güzel, zeki bir kız, ilkokul mezunu bir baltayla niye böyle bir işbirliği edip cinayete iştirak eder? Anlat bana bir!... Tuttuğu muamele mi özeldi?"

Son derece gurur kırıcı tavırlarla sürmekte olan bu sorgulama Dilber'in hayatı boyunca başına ilk kez gelmişti, ama ilk kez yaşadığı bir şey daha vardı ki, o da bir insana, yüzeysel bir tanışmayla hayatını açmaması gerektiğini tecrübe ederek öğrenmiş olmasıydı. Polis memurunun aşağılayıcı tavırlarına olabildiğince duyarsız kalmaya çalışarak, "ama beyefendi, en az dört beş kere aynı hakarete maruz bırakılarak, aynı soru sorulmakta! Lütfen biraz daha nazik olamaz mısınız?"

Polis memuru gayet lakayt, "ben ilk kez sorguluyorum seni, ne bileyim öteki arkadaşların ne söylediklerini? Sen soruma cevap ver önce!" diye çıkıştı.

"Benim o akıl hastasıyla yapmış olduğum hiçbir işbirliği yok. Kendisi orkestramdaki bir müzisyen olup, birlikte içki içip müzik dinlemek için bir araya geldik sadece. Onun yanıma gelmeden önce yapmış olduğu hiçbir şeyden haberim yok..."

Sorgu odasının kapısı aralandı. Aralıkta görünen polis memuru, sorgulamadaki memura, "başkomiserim seni çağırıyor komiserim," dedi. Sorgulamayı yapan komiser yardımcısı da onu peşine takılarak gittiler. Dilber, yalnız bırakılmasıyla kavuştuğu bu sükunetten mutlu oldu.

*

Başkomiserin odasında bekletilen Çiğdem, sınırları tamamen bozulmuş, mızımız bir çocuk gibi korku içinde titremekteydi.

Komiser yardımcısı kapıyı tıklatarak girdi. "Beni emretmişsiniz amirim!"

Başkomiser oturduğu yerden Çiğdem'i gösterdi. "Zanlının gizlendiği yeri hastane polisine ihbar ettikten sonra, zanlıya baskına gelindiğini de kendisi haber vermiş. Önce çok kızdığı için yakalansın istiyor, sonra ne de olsa abisi olduğunu hatırlayıp kurtarmak istiyor; ilginç bir çocuk..."

Başkomiser, "zanlıyla irtibat kurmasını sağlamaya çalışın, bakalım bir netice çıkacak mı?" dedikten sonra Çiğdem'i korkutmayı amaçlayarak ses tonunu sertleştirerek, "akıllı uslu davranıp da size yardımcı olmazsa, atın zindana, gebersin gitsin orada!" diye çıkıştı.

Komiser Yardımcısı, Çiğdem'in yanına gidip kolundan çektiştirerek ayağa kaldırdı. "Emiriniz anlaşılmıştır amirim!" diyerek Çiğdem'i odadan çıkartıp götürdü.

Çiğdem'i doğruca teknik dinleme odasına götürülen adam onu bir masa başına oturttu. Odadaki diğer görevlilere, "Var mı bir gelişme?" diye sordu.

Görevlilerden biri, "yok komiserim," dedi. "Aramadı hiç kimseyi. Bizim aramalarımıza da açmıyor."

"Bir kere de şu kızın telefonuyla aryalım bakalım, ne olacak." Geçip Çiğdem'in yan tarafına oturdu; onunla konuşmaya başladı. "Kulaklarınla duyduğun işte. Amirim, atın zindana dedi. Onun zindan dediği yer bu binanın dört beş kat altında zifiri karanlık, bir oda. Yerler civık civık çamur ve su. Odada oturacak bir yer yok. Her yanda da kedi büyüklüğünde fareler dolanıyor. Farelerden korkar mısınız?"

Çiğdem, tarla farelerine çok alıştı. Lale bahçesinde onların onlarcasını avlamıştı. Depodaki fare kapanlarına yakalanan pek çok fareyi soğukkanlılıkla öldürdüğü çok olmuştu. Başını, hayır anlamında sallayınca komiser yardımcısı.

"Ama buradakiler lağım faresi," dedi. "Adamın burnunu, dilini kemirecek kadar da açlar..." Kızın

farelerden dolayı özel bir korkuya kapılmadığını görünce psikolojik baskı yapmaktan caydı. Dinleme cihazlarına bağlanmış vaziyetteki cep telefonunu eline aldı. "Bu senin telefonun değil mi?" diye sordu. "Evet."

"Şimdi bu telefonla İsmail'i arayacaksın! Açmazsa da ısrarla çaldıracaksın. Açarsa da, hiçbir şey olmamış gibi konuşacaksın onunla. Becerebilir misin?"

Çiğdem, evet anlamında başını salladıktan sonra, "ne diyeyim ona?" diye sordu.

"Onun laflarını göre konuşursun. Şüphelendirecek bir laf etme yeter. Üç dakika, sadece üç dakika konuştun mu yeter bize. Bu zamanı kazanmak için baban hakkında konuş bol bol, ablan hakkında konuş. Onu sevdiğini, ona yardım edebileceğini filan söyle... Anladın mı?"

"Anladım!"

"Tamam." Telefonu onun eline tutuşturdu. "Bekle, arkadaşlar arasınlar onu, sen çalınca açar dinlersin, konuşursun. Hadi bakalım becer şu işi de, suçluya yardım etmekten dolayı hapisanelere düşme..."

*